

У последњих двије три године дошло је до огромног помака у подизању националне самосвијести Срба у независној држави „Црна Гора“. Наиме, до 21. маја 2006. сви Срби су је сматрали својом, данас тек мањина дијели ово мишљење.

Допринос црногорског режима и опозиције, те црногорских „независних“ интелектуалаца, апологета и синекураца освјешћивању Срба је значајан. Увођење црногорског језика као службеног, његова стандардизација, химна коју је написао црногорски усташа Секула Дрљевић, фалсификовање заставе и грба, промовисање НВО ЦПЦ, признање независности и успостављање дипломатских односа са такозваном државом Косова је прилично припомогло у овом процесу.

Свакодневне увреде које се упућују Србима са такозваног Јавног сервиса, неке представе у Црногорском народном позоришту, фалсификати уџбеника историје у основним и средњим школама у којима су Срби приказани као освајачи и зликовци, препорука професорима „матерњег“ језика да ученици не треба да читају „Горски вијенац“ у оригиналу, забране прослава Светог Саве, духовног оца српске нације, у школама, уклањање Вука Караџића, Милоша Црњанског, Борислава Пекића, Меше Селимовића, Јована Дучића, Владислава Петковића Диса, Милана Ракића и осталих великана српске књижевности, умјетности и културе су и екстремним српским националистима, који сматрају да су Црногорци у ствари Срби, указали на то да се не ради о једном народу, а да је циљ режима и црногорске опозиције: асимилација српске дјеце у националне Црногорце.

Ако свему изнад додамо чињеницу да је број Срба полицајаца занемарљив, да судија, тужилаца, директора, амбасадора, чланова одбора директора јавних предузећа и установа нема; једноставно да појединац, ако се изјасни као Србин не може да оствари своја основна људска права и позицију у друштву коју заслужује својим знањем, способностима и умијећем, намеће се закључак да би свако ко би независну државу „Црну Гору“ прихватио као „своју домовину“ био мазохиста. Све ово и поред чињенице да су Срби убједљиво најбројнији држављани ове државе.

Дефинисање Срба као посебне националне заједнице у независној држави „Црној Гори“, као и разумијевање да сви њени грађани и држављани, без обзира на националну или вјерску припадност, морају да уживају иста права је резултат либералне мисли, која

Зашто Срби не прихватају независну државу „Црну Гору“ као своју

Пише: Радомир Радевић
среда, 10 фебруар 2010 08:10

је допринијела и томе да Срби прихвате Црногорце као посебну нацију без икакве жеље за њиховим „повратком“ у српски национални корпус.

У исто вријеме црногорска политичка и интелектуална елита остала је затамничена унутар бедема национал-шовинизма. Она и даље не прихвата да неко може, смије и треба да се изјасни као Србин, и да у исто вријеме ужива сва грађанска права гарантована Уставом (који су сами донијели) и међународним уговорима. Њима није јасно да било који министар Владе Србије може да посјети своје сународнике и да Србија може и треба да брани права Срба, поспјешује њихов идентитет и културу. Наставак шовинистичких манифестација и гажења права Срба води продубљивању сукоба, јачању нестабилности овог друштва и умањује шансе за одрживост ове државе.

Национал-шовинизам није средство којим се може одбранити ишта, он може само да буде пут у коначни нестанак ове државе.